

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/439/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713202611
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5713202611.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. V. XXX, proti žalovaným: 1/ K. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., J. K. XXXX/X, 2/ K. J., rod. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom K., J. K. XXXX/X, žalovaní 1/, 2/ zastúpení splnomocneným zástupcom JUDr. Milanom Štúrikom, advokátom so sídlom K., H. XX, o zaplatenie 27.960,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/26/2013-121 zo dňa 18. marca 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 533,92 eur, na účet splnomocneného zástupcu žalovaných 1/, 2/ JUDr. Milana Štúrika, advokáta so sídlom K., H. XX, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/26/2013-121 zo dňa 18. 03. 2015 konanie o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 17.960,- eur zastavil a vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy konania, každému z nich vo výške 815,14 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet splnomocneného zástupcu žalovaných.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 19. 02. 2013, doplnenou podaním doručeným dňa 13. 03. 2013, domáhal voči žalovaným 1/, 2/ zaplatenia sumy 27.960,- eur s poukazom na ust. § 456 Občianskeho zákonníka.

Podaním doručeným dňa 22. 04. 2014 žalobca miesto sumy 27.960,- eur žiadal od žalovaných sumu 10.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 01. 01. 1990 do zaplatenia. Toto podanie súd vyhodnotil ako čiastočné späťvzatie návrhu a zároveň zmenu návrhu, pokiaľ ide o žiadaný úrok z omeškania (ktorý žalobca pôvodne nežiadal). Ďalším podaním doručeným dňa 02. 06. 2014 žalobca žiadal od žalovaných sumu 13.890,- eur spolu s úrokom z omeškania zo sumy 10.890,- eur. Súd zmenu žaloby uskutočnenú podaniami doručenými dňa 22. 04. 2014, 02. 06. 2014 a 18.03.2015 nepripustil.

Vzhľadom na to, že žalobca svoj nárok pôvodne vyčíslený na sumu 27.960,- eur obmedzil, súd konanie o nároku na zaplatenie sumy 17.960,- eur podľa § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zastavil.

Citujúc ust. § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka súd následne, na základe námietky premlčania vznesenej žalovanými 1/, 2/, návrh žalobcu zamietol z dôvodu jeho premlčania. Uviedol, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý si žalobca uplatnil, mal vzniknúť plnením, ktorého sa dostalo žalovaným užívaním bytu v R. v období od 01. 01. 1989 do 31. 12. 1999. Ak teda žalovaní prijímali nejaké plnenie na úkor žalobcu najneskôr k 31. 12. 1999, v prípade či už všeobecnej trojročnej premlčacej doby alebo v prípade trojročnej objektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods.

2 Občianskeho zákonníka, by sa právo žalobcu premlčalo najneskôr uplynutím troch rokov od 01. 01. 2000, pretože to bol deň kedy žalobca mohol proti žalovaným uplatniť právo na plnenie, na ktoré mu vznikol nárok v posledný deň v žalobe uvedeného obdobia, teda 31. 12. 1999. Nárok žalobcu sa tak premlčal najneskôr dňa 01. 01. 2003, pričom žalobca podal žalobu na súde dňa 19. 02. 2013. Z uvedeného dôvodu súd nárok žalobcu ako premlčaný zamietol.

Keďže žalovaní vzniesli námietku premlčania, súd sa s prihliadnutím na dátum kedy bola žaloba podaná, bližšie preukazovaním nárokov nezaoberal a žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd však zároveň konštatoval, že nároky žalobcu ako ich formuloval, nenachádzali ani len vzdialene oporu v zákone.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a žalovaným ako úspešným účastníkom konania priznal proti žalobcovi náhradu trov konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia. Vychádzajúc z ust. § 9 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z.“) súd každému zo žalovaných priznal odmenu za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, vrátane vyjadrenia k žalobe, účasť na pojednávaní dňa 20. 03. 2014 a 18. 03. 2015) po 218,27 eur, k úkonom právnej služby uskutočneným v roku 2014 režírný paušál vo výške 8,04 eur, v roku 2015 vo výške 8,39 eur, k tomu 20 % DPH, spolu 815,14 eur, ktoré žalobcovi uložil zaplatiť na účet splnomocneného zástupcu žalovaných v lehote 3 dní.

Proti tomuto rozsudku, v celom jeho rozsahu, podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej vo vyhovení jeho návrhu.

V odôvodnení namietal nesprávne právne posúdenie existencie právneho záujmu na určení výšky neplatnosti vo výške 17.960,- eur. Namietal, aby sa žalovaný 1/ vyjadril, či v konaní o určení otcovstva využije svoju zákonnú možnosť otcovstvo zaprieť, aby nemusel spoločne a nerozdielne zaplatiť 17.960,- eur spolu s matku, t. j. spolu 35.920,- eur. V konaní o zrušení rozsudku vo veci o určení otcovstva sa domáhal, aby sudkyňa nariadila testy DNA, nakoľko spornosť práva vyplýva z jeho neistoty v právnom vzťahu a takéto určenie má povahu predbežnej otázky.

Žalovaní 1/, 2/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že sú toho názoru, že žalobca podal odvolanie preto, lebo Okresný súd Topoľčany v konaní 9P/310/2012 o zapretie otcovstva dňa 21. 04. 2015 vyhlásil rozsudok, ktorým zamietol jeho návrh na zapretie otcovstva voči žalovanému 1/, a to na základe právneho názoru Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoP/55/2014, ktorý vykonanie skúšky DNA na určení otcovstva považoval za nadbytočné, nakoľko skutočnosť, že žalobca je otcom žalovaného 1/ už bola v minulosti preukázaná. Dôvody, ktoré žalobca uvádza v podanom odvolaní považujú za nedôvodné, tendenčné, účelové a zavádzajúce.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.), vyhodnotiac odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné.

Keďže v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. je odvolací súd rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z toho hľadiska, či došlo k chybám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ ide o vady konania, žalobca v odvolaní na žiadne vady konania nepoukázal a odvolací súd preskúmaním spisu vady konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

V súvislosti s odvolaním žalobcu odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalobca v odvolaní uvádza skutočnosti, ktoré v súdnej veci vôbec nenastali. Súd prvého stupňa totiž napadnuté rozhodnutie (či už v časti výroku o zastavení konania alebo v časti výroku o zamietnutí žaloby žalobcu) neodôvodnil absenciou záujmu na požadovanom určení, keď predmetom konania zároveň nebola určovacia žaloba, ale žaloba na plnenie, pri ktorej sa naliehavý právny záujem na požadovanom určení neskúma. Na právne závery ako aj skutkové zistenia, ktoré súd viedli k zamietnutiu žaloby žalobcu, pritom žalobca relevantnými námietkami nereflektoval.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podaným návrhom domáhal vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho finančnú náhradu za užívanie bytu žalovanými v R. (T. XX) v období od 01.01.1989 do konca roku 1999, na úhradu ktorého bolo použité výživné na žalovaného 2/ určené „ničotným“ rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 8C/76/1991.

Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa, že nároky žalobcu uplatnené žalobným návrhom nemajú oporu v zákone, ale ani v dokazovaní vykonanom súdom prvého stupňa. Pokiaľ sa žalobca voči žalovaným 1/, 2/ domáhal vydania bezdôvodného obohatenia predstavujúceho nájomné, resp. finančnú náhradu za užívanie bytu žalovanými do 31. 12. 1999, odvolací súd uvádza, že oprávneným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka je ten, na úkor koho bolo bezdôvodné obohatenie získané, t. j. v danom prípade vlastník či iný oprávnený užívateľ bytu. Žalobca však v priebehu konania netvrdil a ani nepreukázal, že by mal k predmetnému bytu vlastnícky (príp. obdobný) vzťah, ktorý by ho oprávňoval požadovať akékoľvek plnenie spojené s užívaním predmetného bytu, t. j. i bezdôvodné obohatenie.

Správne okresný súd zároveň konštatoval, s prihliadnutím na námietku premlčania vznesenú žalovanými, že i v prípade, ak by nárok žalobcu bol daný, tento by nebolo možné priznať pre jeho premlčanie. Je totiž zrejme, že žalobcom tvrdené bezdôvodné obohatenie malo vzniknúť najneskôr dňa 31. 12. 1999 (žalobca si uplatňoval nárok v súvislosti s užívaním bytu žalovanými v období od 01. 01. 1998 do 31. 12. 1999), pričom žalobu podal na súde až dňa 19.02.2013, t. j. viac ako dvanásť rokov po dni, kedy si mohol nárok uplatniť na súde (dňa 01. 01. 2000). Na daný prípad sa pritom v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka vzťahuje dvojročná subjektívna, resp. trojročná objektívna premlčacia doba.

Vzhľadom na vyjadrenia žalobcu v súvislosti s „ničotným“ rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 8C/76/1991 zo dňa 28. 01. 1992, ktorým bolo určené otcovstvo žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ odvolací súd v súvislosti s uplatneným nárokom skúmal, či v danom prípade nešlo o uplatnenie nároku podľa § 79 zákona č. 36/2005 Z. z. rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu (pokiaľ tento žiadal vydanie finančnej náhrady za užívanie bytu, resp. nájomného) v návrhu na začatie konania ale i v priebehu ďalšieho konania však odvolací súd dospel k záveru že tieto nemožno subsumovať pod ust. § 79 zákona č. 36/2005 Z. z. Odvolací súd len podotýka, že i v takom prípade by však bolo potrebné žalobu zamietnuť, keď podmienkou pre uplatnenie tohto nároku je úspešné zapretie otcovstva žalobcu. Ak táto skutočnosť nie je v príslušnom konaní zistená (pričom otcovstvo nemožno riešiť ako prejudiciálnu otázku), chýba akýkoľvek podklad pre uplatnenie nároku podľa § 79 zákona č. 36/2005 Z. z. Bez úspešného zapretia otcovstva by preto bola žaloba v zmysle citovaného ustanovenia predčasná. Nárok podľa § 79 zákona č. 36/2005 Z. z. si zároveň môže uplatniť len ten, kto plnil výživné za iného a len voči tomu za koho plnil, nie voči tomu komu plnil. Z uvedeného dôvodu by žalovaný 1/ nebol ani pasívne vecne legitimovaný.

Rovnako správne je i rozhodnutie okresného súdu o zastavení konania o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 17.960,- eur. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca si pôvodne podaným návrhom, doplneným podaním doručeným súdu dňa 13. 03. 2013, uplatnil nárok na zaplatenie sumy 27.960,- eur (bez príslušenstva), následne podaním doručeným súdu dňa 22. 04. 2014 požadoval zaplatenie len sumy 10.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 01. 08. 1990 do zaplatenia. Okresný súd správne uvedené podanie podľa § 41 ods. 2 O. s. p. vyhodnotil ako čiastočné späťvzatie návrhu v časti uplatnenej istiny a návrh na pripustenie zmeny návrhu v časti uplatneného príslušenstva, o ktorej skutočnosti žalobcu i poučil na pojednávaní dňa 18. 03. 2015. Vzhľadom na uvedený dispozitívny úkon žalobcu a súhlas žalovaných s čiastočným späťvzatím návrhu súd správne konanie v tejto časti zastavil.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd, viazaný odvolacími dôvodmi, napadnutý rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, voči ktorému neboli podané osobitné odvolacie námietky, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnými účastníkmi odvolacieho konania boli žalovaní 1/, 2/, ktorí si podľa § 151 ods. 1 O. s. p. uplatnili náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 21. 05. 2015 vo výške 218,27 eur, režijný paušál 8,39 eur a DPH 20% vo výške 45,33 eur, celkove 271,99 eur pre každého z účastníkov konania.

Súd pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia žalovaných vychádzajúc z ustanovenia § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení, priznal žalovaným náhradu trov právneho zastúpenia pri zastupovaní dvoch účastníkov za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu žalobcu zo dňa 21. 05. 2015 vo výške 2 x 218,27 eur = 436,54 eur, režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) vo výške 8,39 eur, spolu 444,93 eur. V súlade s § 18 ods. 3 cit. vyhlášky súd zároveň zvýšil odmenu a náhrady právneho zástupcu žalovaných o daň z pridanej hodnoty vo výške 88,99 eur (20 % zo sumy 444,93 eur). Trovy právneho zastúpenia žalovaných 1/, 2/, vrátane DPH, tak predstavujú sumu 533,92 eur, ktorú je žalobca povinný zaplatiť na účet splnomocneného zástupcu žalovaných 1/, 2/ (§ 149 ods. 1 O. s. p.), v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na rozdiel od uplatnenej náhrady trov konania súd k úkonu právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu priznal režijný paušál len jedenkrát vo výške 8,39 eur (uvedený režijný paušál si uplatnil každý zo žalovaných), keď režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. patrí za jednotlivé úkony právnej služby bez ohľadu na to, koľko klientov advokát zastupuje. Pri zastupovaní viacerých osôb v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ide totiž o spoločné úkony, a preto náhrada režijného paušálu sa nenásobí počtom klientov ani neznižuje o 50 % (rovnako rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 Sžo 205/2010).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.